

ЗМІСТ

<i>Дороговказ</i>	5
<i>Саша Кочубей. Блискітки не завадять</i>	7
<i>Володимир Арєнєв. Листівка зі снігом</i>	15
<i>Галина Вдовиченко. Хто там?</i>	25
<i>Наталя Пашинська. Трабли-крабли</i>	31
<i>Маша Сердюк. Полуденок на Різдво</i>	35
<i>Оксана Луцевська. Танцюльки</i>	41
<i>Сергій Осока. Велика срібна куля</i>	47
<i>Катерина Міхаліцина. Вінок для мами</i>	55
<i>Валя Вздульська. Щаслива свічка</i>	61
<i>Софія Філіпчук. «Різдвяні огірки!»</i>	67
<i>Слава Світова. Диво, повертайся!</i>	73
<i>Христя Венгринюк. Усі — зірки</i>	79
<i>Аліна Штефан. Хористи</i>	85
<i>Мія Марченко. Вона — є</i>	91

ДОРОГОВКАЗ

Підготовка до Різдва — це приємне й піднесене передчуття великого свята. Підготуватися до нього допомагають люди різноманітних професій. Щоб наш різдвяний час наповнювався незабутніми митями й домашнім затишком, ці люди творять для нас різдвяну атрибутику та підтримують наші різдвяні традиції.

Чи слухали б ми гарну музику без «Різдвяного радіо»? Чи підписували б святкові листівки? Чи переглядали б улюблені різдвяні вистави? Чи ласували б медівниками? Чи ходили б на різдвяні ярмарки? І чи палили б свічки на Святвечір?..

Книжка «Хто творить Різдво» — це дороговказ. У ній Ти знайдеш 14 оповідань сучасних українських дитячих письменників. Ці оповідання про людей, які завдяки своїм професіям з року в рік допомагають нам підтримувати й формувати наші святкові традиції. А ще про людей, які творять добро на свята, та й не тільки.

Отож знайомся — наші різдвяні чарівники!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

БЛИСКІТКИ НЕ ЗАВАДЯТЬ

— Хутко-хутко! — підганяє мама.

Сьогодні в мами дівич-вечір. У неї традиція — зустрічатися з подружками в останню п'ятницю місяця. «Щоб підзарядитися» — так вона каже. Але я не дуже-то розумію, навіщо їй підзаряджатися. У такі дні не скажеш, що в неї сідають батарейки.

— Оливко, поки я буду з дівчатами, ти підеш на майстер-клас! А потім тебе забере бабуся.

— Мам, досить із мене класів! — кривлюся.

Цього року я пішла до першого класу. Мама розповідала, що там буде весело. Але це неправда. Там не дозволяють бігати і гратися. Треба цілими днями сидіти за партою. Бе-е-е!

— Доню, це не такий клас, як у школі, — мама сміється. — Тут ви малюватимете листівки. Ти ж любиш малювати?

— І можна малювати що хочеш?

— Що хочеш, — мама обіймає мене. — А ще я буду зовсім поруч. Кафе та артстудія — в одній будівлі.

Мені приємно від думки, що ми з мамою будемо близько. Тож іду збиратися. Беру улюблений наплічник й саджу все-редину нього свого м'якого крокодила (без крокодила я — нікуди!), туди ж кладу яблуко.

* * *

В артстудії світло й гарно. Мама чекає, коли до нас підійдуть. Розглядаю картини на стіні. Бачу соковите яблуко. Як добре, що в моєму наплічнику таке ж, бо їсти вже хочеться.

— Привіт-привіт! — до нас підходить приємна тітонька.

Вона каже, що її звать Мія. Мама питає, скільки триватиме майстер-клас. Мія всміхається до мене й відповідає, що півтори години. Потім вона помічає мого крокодила, який визирає з наплічника, і вітається й з ним.

— Гарно вам провести час! — мама цілує, перш ніж піти.

Мія бере за руку мене, я хапаю крокодила, і ми разом ідемо до столу. Там уже сидять діти. Я не знаю їх, тому стає ніяково.

— Друзі, привітайтеся. Це Оливка. Вона майструватиме з нами листівки.

Мія показує на два вільні стільці біля себе. Каже, що один — для мене, а другий — для мого друга. Саджу крокодила, вішаю наплічник на стілець і вмощуюся сама. Мія роздає всім папір і запитує про свята. Цікавиться, що ми отримали на Святого Миколая. Потім питає, чи ми підготували подарунки рідним на Різдво.

— Так! — вигукують діти, перебиваючи одне одного.

— Ні, — я відповідаю тихо-тихо, майже нечутно.

О-о. Цієї миті крокодил з'їжджає під стіл. Він розуміє: ми забули про маму! Хочу зробити так само, як крокодил, але в мене не виходить: не вмію ковзати по стільцю. Тим часом діти наввипередки діляться ідеями подарунків. Один хлопчик приготував сюрприз навіть собаці — смачну кісточку. А я думаю про свою порожню скарбничку й почувуюся, як у школі, коли забула вивчити вірш.

— Оливко? А що ти плануєш дарувати мамі? — Мія звертається до мене.

Шаріюся. Соромно зізнатися. Тим часом Мія поправляє мені пасмо волосся й дивиться в очі тепло-тепло. Вона чекає. А разом із нею і всі діти. Я дивлюся на хлопчика, який навіть про собаку не забув, і мрію щезнути! От би мені суперсилу невидимки! Але я — звичайна дівчинка. Тому мовчки встаю, дістаю з-під столу крокодила й рушаю в коридор.

— Ти куди? — дивується хлопчик.

У коридорі ховаю обличчя в крокодила, бо дуже поколює в очах.

— Що трапилося? — Мія наздоганяє.

— Я хочу до мамі, — не стримую сліз.

— Але ж у тебе був гарний настрій? — Мія гладить мене по спині.

Її голос такий лагідний. Як плед, у який мама загортала мене, коли я народилася. Я досі ним укриваюся. Визираю з-під крокодила й дивлюся на неї.

— Тебе засмутило моє запитання?

Хитаю головою «так». Зізнаюся, що забула про подарунок для мамі. А найгірше те, що я витратила всі гроші.

— Он воно що, — Мія всміхається й раптом запитує: — Оливко, ти віриш у різдвяні дива?

— Вірю, — втираю очі.

— Це добре, — Мія говорить так, наче знає якийсь секрет. — Бо дива трапляються з тими, хто в них вірить.

Зацікавлююся. Крокодил, здається, теж.

— А ти знаєш, які подарунки найдорожчі? — Мія витирає мою іграшку, бо я трішки намочила її.

— Ті, які коштують мільйон? — невпевнено запитую.